

vet, at man vilde gaa til en Reduktion af Timelønnen fra 1 Kr. 12 Ø. til 90 Ø. og til en Reduktion af de gældende Akkord-satser med 20 pCt. Derefter forventede man saa fra den vedkommende Arbejdsorganisations Side at faa Meddelelse om, at det, som man fra Ledernes Side var gaaet ind paa, havde faaet Tilslutning. Men Amtmand Andersen i Randers hørte intet til Sagen. Han henvendte sig saa i Slutningen af Maanedet til Arbejdsmandenes Tillidsmand, som meddelte, at Sagen nu efter Afdelingsbestyrelsens Vedtagelse var forelagt Dansk Arbejdsmandsforbunds Hovedbestyrelse med Forespørgsel om, hvorvidt Arbejderne i Randers maatte gaa ind paa fornævnte Ordning. Nu var der altsaa gaaet 14 Dage, og nu meddelte man, at man søgte Tilladelse til overhovedet at ernære sig ved lovligt Arbejde. Saa skete der intet frem gennem Resten af December Maaned. Men den 6. Januar henvendte man sig fra Arbejdsdirektoratet til Formanden for Dansk Arbejdsmandsforbunds Hovedbestyrelse Hr. Lyngsie. Han sagde: Nu skal Sagen blive undersøgt, men han maatte have forskellige Oplysninger hos Randers-Afdelingen. Under den 17. Januar — nu var der gaaet en Maaned — anmodede Arbejdsdirektoratet Amtmand Andersen om at meddele, hvorvidt der var tilgaaet ham nogen Meddelelse om, at Sagen nu havde været til Behandling i Hovedbestyrelsen. Man faar da at vide, at saadan Forhandling først vil kunne finde Sted i Begyndelsen af Februar, saa først vil man kunne tage Sagen op til endelig Overvejelse i Randers. Og før dette Møde er afholdt og Hovedbestyrelsen havde taget Stilling til det forelagte Spørgsmaal, kan Arbejdslederen derovre intet som helst foretage sig. Og saa sker der det yderligere mærkelige, at ved nærmere Undersøgelse og ved Konference med Hr. Lyngsie viser det sig, at den vedkommende Formand for Arbejdsmandene i Randers ganske roligt har lagt Sagen hen og overhovedet ikke har foretaget sig noget yderligere Skridt, ja, end ikke har sat sig i Forbindelse med Amtmanden, som han havde forhandlet med, og som havde lovet at søge at faa Sagen ordnet paa det Grundlag, man var naaet til, og derefter give ham Underretning. I Virkeligheden viser det sig, at for saa vidt er Dansk Arbejdsmandsforbunds Hovedbestyrelse sagesløs, som den end ikke har modtaget nogen som helst Meddelelse fra Arbejdsmandene i Randers,

og derfor kunde efter Hr. Lyngsies Udtalelse Hovedbestyrelsen heller ikke foretage sig noget som helst Skridt, idet den fuldkommen savner Hjemmel til at paalægge Randers-Afdelingen og dens Medlemmer en Pligt til at tage Arbejde til en Løn, der laa under den overenskomstmæssige. Formanden for Arbejdsmandene i Randers, Hr. Simonsen, havde, efter at have ført disse Forhandlinger med Amtmanden og være gaaet ind paa de 90 Ø. i Timen og en Nedsættelse med 20 pCt. af Akkordpriserne, skiftet Anskuelse og var kommet til det Resultat, at det kunde aldeles ikke gaa an, at der blev arbejdet paa disse Vilkaar. Og hvad var det saa for Vilkaar? Det var faktisk saaledes, at Arbejdsmandene derigennem kunde opnaa en Fortjeneste af 7—8 Kr. om Dagen, og hvis det ærede Medlem Hr. Stauning vil sammenstille den Ugeindtægt, der derigennem kunde opnaas, med den Understøttelse, som i Henhold til Reglerne vilde kunne ydes de vedkommende, og som det ærede Medlem fra denne Plads har skildret, skulde jeg dog tro, at det ærede Medlem vilde erkende, at det ikke er i den Befolknings Interesse, der virkelig søger Arbejde, at man fra Ledelsens Side har optraadt paa den Maade, som Tilfældet er. Paa dette Tidspunkt, for faa Dage siden, medens jeg endnu led af den Sygdom, som det ærede Medlem talte om, kom Udviklingen af hele denne Sag til min Kundskab. Jeg foranledigede da, at der omgaaende telegraferedes — og dette blev ogsaa underbygget ved en Henstilling fra Formanden, Hr. Lyngsie — til Arbejdsmandenes Formand i Randers om uophødelig at møde i København til en Forhandling om denne Sags Ordning, idet man selvfølgelig ikke kan af Statens og Kommunernes og Arbejdsgivernes Midler udbetale ekstraordinær Understøttelse til Personer, hvem det ikke tillades at arbejde paa saadanne Vilkaar som dem, der her bødes dem. Formanden indfandt sig, og det synes, at paa den Baggrund, som saaledes var oprullet, var det noget lettere for ham, end det hidtil havde været, at komme til Klarhed over, at denne Sag dog vistnok ikke lod sig afvise paa den Maade, han havde tænkt sig, og jeg haaber da, at disse Forhandlinger i en ret nær Fremtid skal føre til et Resultat, saaledes at saadanne Arbejder kan sættes i Værk. Men foreløbig har man naturligvis hævdet, ogsaa fra Hovedbestyrelsens og fra Hr. Lyngsies Side, at der maa sandelig ikke arbejdes hverken for de 90 Ø. pr. Time,